

Sborové noviny

září 2019

Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama.

2.Kor. 5:1

- **Úvodník: Kde je náš domov?**
- **Biblické pojetí člověka a jeho deformace duchem času**
- **Duchovní soustředění**
- **Narozeniny a oznámení**

My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit. Fil. 3:20-21

Tak nám skončili další prázdniny. Mnozí se vracejí z dovolených zpátky domů a pomalu ale jistě si zvykají na běžný pracovní režim. Domov se opět stává tím výchozím místem našich každodenních povinností a zároveň místem odpočinku a regenerace. Prostě domov je synonymem bezpečí a pokoje. Jinak tomu nebylo ani v biblických dobách. Boží slovo se tímto tématem taky zabývá, a to jak v rovině materiální, tak i duchovní.

Podívejme se například na příběh z evangelia podle Jana třetí kapitoly. Ježíš byl dotázán na místo svého domova. „*Mistře, kde bydlíš?*“ Tuto otázku dostal Ježíš od Janových učedníků. My bychom dnes řekli, že to je divná otázka, ale v kontextu tehdejší doby měla velký význam. Pojdme se společně podívat do Božího slova na tyto okolnosti. Jan Křtitel je u Jordánu s některými svými učedníky. Ježíš jde kolem a Jan řekne, „Hle, beránek Boží.“ Když to slyšeli, rozhodli se jít za ním. Možná to byla jen zvědavost poznat, kdo je to ten Beránek Boží, a co to vlastně znamená. Možná tuší, že jde o něco důležitého, možná viděli, jak Jan pokřtil Ježíše a co se pak stalo... Otázek měli dost na to, že si řekli, že to prostě musí prozkoumat, a tak se rozhodli jít za ním. Ježíš se k nim obrátí a ptá se jich. „Co chcete?“ Nevím jak vám, ale mě přišla Ježíšova otázka celkem drsná. Z druhé strany se mi však líbí, jeho přímost. Nechodí kolem horké kaše se strachem, aby náhodou svou otázkou někomu neublížil. Ať se nám ta otázka líbí nebo ne, to důležité je, že je to vlastně otázka pro každého z nás. Co chceš? Proč jdeš za mnou? Co od toho očekáváš? Jaké jsou tvé motivy? Je důležité znát na tuto otázku ve svém životě odpověď. Jak kvůli nám samotným, tak i kvůli druhým lidem, kteří se nás na to budou ptát. *Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději,*

kteřou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni. 1P.3:15

Na přímou otázku, slyšíme přímou odpověď, i když podanou formou otázky. Mistře, kde bydlíš? Dnes bychom řekli, že to jsou citlivé informace, které se jen tak někomu nesdělují, zvláště, když nevíme, jak s nimi bude naloženo a jak budou uchovány, viz. GDPR☺, ale v té době a kultuře to znamenalo něco jiného. Doslova: Kdo jsi? Chceme tě poznat. Myslím, že za tisíce let se v tomto lidstvo nezměnilo. Nejlepší způsob, jak můžeme někoho dobře poznat, je že s ním strávíme nějaký čas. Poznáme ho ve všedních každodenních situacích, v reakcích na běžné i nenadálé okolnosti, v názorech a prioritách. Domov nebo místo našeho přebývání hodně napoví. Do jisté míry platí ono známé rčení, ukaž mi, kde bydlíš, a já ti řeknu, kdo jsi. Ježíš neměl problém ukázat Janovým učedníkům kde bydlí, jeho dům je otevřen. Učedníci šli, viděli a zůstali u něho...

Chtěl bych, abychom si to převedli do duchovní oblasti. Tady v podstatě platí stejné principy. Domov, místo přebývání, místo bezpečí, místo, kde si odpočinu, kde jsem rád. Přemýšlejme nad tím, kde je místo našeho přebývání. Kde odpočívá naše duše, náš duch? V Žalmu 27 David vyjadřuje touhu, přebývat v Božím domě. V Boží přítomnosti. A zároveň vyznává, že Bůh je jeho skryš, že On se o něj postará. Tento žalm není jediným, napříč celou knihou žalmů můžeme toto Davidovo myšlení a touhy vidět. Toto pro něj bylo to nejdůležitější. Tam čerpal svoji sílu... Podívejme se na Žalm 91. Je to jeden z těch nejznámějších a myslím, že většina z nás některé jeho části známe. Pojďme si jej otevřít a znovu přečíst. Tato slova vycházející z žalmistova poznání Boha, jako toho, kdo je dobrý a milující Otec. Celý žalm mluví o vysvobození a Boží ochraně. O životě beze strachu z budoucnosti a jistotě Božího vedení na každý den. Každý z nás si může tento žalm vztáhnout na sebe. Tato nádherná zaslíbení však mají podmínku. Na to se často zapomíná. Křesťané se dovolávají zaslíbení, ale podmínky naplnění přehlížíjí. Nebuďme takoví, čtème Boží slovo v celém kontextu. Tak se někdy o mnohá zaslíbení připravujeme, protože bez splnění těchto podmínek nemohou fungovat.

Jak je tomu v tomto žalmu? Podmínku nacházíme hned

na začátku v prvním verši. Kdo v úkrytu Nejvyššího přebývá, ve stínu Všemohoucího se zdržuje... Znovu je tady ta otázka: Kde je naše přebývání, kde se zdržujeme? Víte, spíše než nějaké dovolávání ze zaslíbení a dodržování podmínek, tady vidím důsledky, k čemu vede každodenní praktický život s Bohem. To vlastně znamená slovo bydlet, přebývat, zůstávat, zdržovat se... Žít s Bohem na každý den, počítat s Ním v každém našem rozhodnutí, vyhledávat možnosti sdílení se s Ním. Věřím, že takový způsob života přináší do našich životů nadšení, povzbuzení a očekávání v každé sféře křesťanského života. Např. studium Božího slova se stane spíše než biflováním nějakých materiálů touhou dozvědět se o svém milovaném Otci více, protože ho chci více znát. To je normální, když někoho máte rádi. Naplnění Boží láskou dychtíme po Božím slově, po společenství s dalšími křesťany, po modlitbě, po tom, někomu pomoci...

Boha nikdy nikdo neviděl. Když ale milujeme jedni druhé, Bůh v nás přebývá a jeho láska v nás došla naplnění. Jak můžeme vědět, že zůstáváme v něm a on v nás? Podle toho, že nám dal díl svého Ducha. A my jsme viděli a svědčíme, že Otec poslal Syna, Spasitele světa. Kdokoli vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom přebývá Bůh a on v Bohu. A my jsme poznali lásku, kterou k nám Bůh má, a uvěřili jsme jí. Bůh je láska. Kdo přebývá v lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm. 1. Jan 4:12-16 To je novozákonní úroveň přebývání v úkrytu nejvyššího, ve stínu všemocného...

A tak mým přáním je, abychom v těch následujících dnech a týdnech tohoto poprázdňinového času mohli prožívat Boží blízkost v každé situaci, kterou procházíme s vědomím toho, že náš život je skryt spolu s Kristem v Bohu, že se nemusíme bát toho co je před námi, protože víme, že Bůh je s námi (Ž.27) a tak naopak můžeme radostně očekávat na to, jak Bůh naplní své slovo v našich životech.

Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. 2.Kor. 5:1

Marek Slusarz

Bible nám, křesťanům, dává podklady, na základě kterých si můžeme utvářet biblické pojetí člověka. Jsou to informace ohledně našeho původu, naší podstaty, našeho morálního charakteru a duchovního stavu.

Původ, podstata a duchovní stav člověka

Podle Božího slova byl člověk stvořen 1) Bohem, 2) k jeho obrazu, 3) jako muž a žena. *Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. (Gn 1,27)* Co znamená Boží obraz v člověku je otázka značně široká a odpovědi mohou být různé. Stručně řečeno znamená to například, že člověk obdržel některé vlastnosti, které jej odlišují od zvířat a nedají se vysvětlit evoluční teorií. Dostal rozum, aby mohl myslet a poznávat. Obdržel vůli, aby se mohl rozhodovat, má schopnost uvědomovat si sám sebe. Stejně tak lidské tvůrčí schopnosti – schopnost něco vymyslet, vytvořit novou věc, jsou součástí Božího obrazu v člověku. Konečně stvoření k Božímu obrazu znamená, že člověk byl morálně i intelektuálně bezúhonný. Po stvoření člověka Pán Bůh konstatoval, že celé stvoření, včetně člověka, bylo velmi dobré. *Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. (Gn 1,31)* Člověk byl bezhříšný, žil ve společenství s Bohem bez strachu, bez studu (ačkoliv byl nahý) a v dokonalém vztahu poslušnosti a poddanosti.

Navíc člověk byl stvořen tak, že má materiální a nemateriální stránku: *I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. (Gn 2,7)* V knize Kazatel čteme rovněž o této skutečnosti v opačném slova smyslu: při smrti dochází k oddělení této nemateriální stránky od hmotné - *A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal. (Kaz 12,7)* I když po hmotné stránce, ve svých fyziologických funkcích se člověk může do značné míry podobat ostatním živým organizmům, vdechnutí Božího ducha, vytvoření Božího obrazu při stvoření učinilo z něj něco výjimečného, co jej odlišuje od zbytku stvoření. Současně představuje existence člověka, jeho vědomí a jeho schopnosti veliké tajemství, které v rukou drží jedině Bůh.

Pád člověka a jeho následky

Tento stav dokonalosti však netrval dlouho. V důsledku neuposlechnutí Božího rozkazu dochází k pádu člověka do hříchu. Následkem prvotního hříchu došlo k deformaci a poškození Božího obrazu v člověku. Člověk po svém pádu však nepřestal být člověkem. Rozum, vůle, poznávací schopnosti, panování nad stvořením mu v omezené míře zůstaly. Avšak morální bezúhonnost a podřízenost Bohu byla ztracena. Tragédie pádu člověka spočívá v rozdílu mezi původní krásou a dokonalostí, ve které člověk byl stvořen, a stavem, ve kterém se člověk nachází nyní. Dnešní stav

připomíná původně krásný hrad, který je nyní opuštěný a rozpadající se (taková zřícenina). Tragédie tohoto hradu vyjadřuje nápis, který visí nad ním: „Zde kdysi bydlel Bůh.“ Nicméně i po pádu člověk zůstává Božím stvořením a nositelem Božího obrazu, byť zdeformovaného a poškozeného.

Pád člověka do hříchu měl různé následky. Především člověk ztratil společenství s Bohem, zemřel duchovně. *Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. (Gn 3,23– 24)* Od té doby člověk nemá Boží slávu (Ř 3,23). Kromě toho ale došlo k naplnění Božího varování, že odplatou za hřích bude smrt. Skrze pád člověka do světa vstoupila smrt, která nepostihla jen prvního člověka, ale všechny jeho potomky. *Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. (Ř 5,12)*

Evoluční pohled

V kontrastu s tímto biblickým učením o původu a podstatě člověka slyšíme ve školách, v médiích a čteme v různých publikacích o jiném pojetí vzniku života a člověka. Jsme přesvědčováni o tom, že život vznikl sám z neoživené přírody. Ke vzniku života mělo dojít v jakémisi „malém teplém rybníku“, kde se molekuly živé hmoty náhodně zorganizovaly do prvního živého organismu. Všechny živočišné druhy měly vzniknout postupně vývojem od jednoduchého ke složitému a u všech živočišných druhů lze údajně najít společného předchůdce (tzv. strom života). Rovněž člověk údajně vznikl z předků patřících do živočišné říše. Současní lidoopi a člověk mají podle této teorie společného předka.

Základní hnací silou evoluce mají být mutace (náhodné změny ve vlastnostech organismu) a přirozený výběr, kdy přežívají silnější a lépe přizpůsobení jedinci. Zdrojem proměnlivosti (variability) živých organismů jsou mutace genů. Přirozený výběr (selekční tlak prostředí) pak způsobuje, že přežívají jedinci více přizpůsobení prostředí. Přičemž drobné adaptační změny, tzv. mikroevoluce, které lze pozorovat, mají vést k velkým změnám a vzniku nových druhů (makroevoluci).

Evoluční teorie, jako antiteze stvoření, tvrdí, že v přírodě neexistuje žádný záměr nebo cíl. Vše je výsledkem náhody.

Dopady teorie evoluce do etické oblasti

Takové pojetí člověka má poměrně zásadní význam pro chápání lidského chování a také pro rozlišování mezi tím, co je správné a co nikoliv (do oblasti etiky). Docent Daniel Frynta z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze píše: *„Přijmeme-li hypotézu, že člověk je produktem evoluce, jsou jeho vlastnosti, včetně chování, determinovány cestou, kterou prošel... Antropologie se tak prolíná se zoologií, mizí jasná a done-*

dávná přísně střežena hranice mezi vědami sociálními a přírodními... Zvykli jsme si přijímat myšlenku, že lidské chování se vyvinulo z chování našich živočišných předků... Evolučně psychologické paradigma používáme jako nástroj pro analýzu interpretaci lidského, např. sexuálního a sociálního chování.“ 1

V duchu tohoto paradigmatu současní antropologové, Craig Palmer a Randy Thornbill, považují např. znásilnění za „přirozený biologický fenomén vycházející z lidské evoluční potřeby reprodukce“. Ve své knížce *Natural history of rape (Přirozená historie znásilnění)* prezentují názor, že hnačí síla přírodního výběru upřednostňuje určité cesty, včetně znásilnění, jako strategii předávání genů. Pro evolucionisty je znásilnění pouhý prostředek boje o přežití silnějšího. To je jeden z příkladů, který ukazuje, kam vede evoluční chápání člověka. To, co je z biblického pohledu kriminální čin, je z evolučního hlediska chápáno jako jednání, které se dá ospravedlnit touhou po předávání genů.

Z druhé strany je zajímavé až směšné, jak teorie evoluce obhajuje existenci homosexuality. I zde se argumentuje tím, že homosexuální chování lze pozorovat u mnoha druhů zvířat, takže je to něco „přirozeného“. Z druhé strany je jasné, že homosexuální jedinci mají velmi malou šanci (pokud jsou skutečně homosexuální), že zanechají potomstvo. Na to evoluční biologové mají svou odpověď: Homosexualita není o sexu, ale o přežití nejsilnější skupiny (rodiny). Jeden z nich, E. O. Wilson říká, že homosexualita dává výhody skupině díky specializovaným talentům a neobvyklým kvalitám. Výzkumy ukazují, že lidé ze sexuálních menšin bývají většinou velice inteligentní. Zejména je to údajně v ohledu emocionální inteligence. Je to názorný příklad toho, jak si evoluční biologové ohýbají evoluční myšlenky pokaždé tak, jak se jim to hodí. Nicméně dopady do oblasti etiky jsou velmi hluboké.

Evoluční teorie a Bible dohromady?

Jak se jako křesťané postavíme k těmto protichůdným pojetím člověka? Někteří se pokoušejí oba pohledy skloubit dohromady. Zesnulý Pavel Javornický ve své knížce *Když se víra s vědou nehádá*, napsal: *„Otázka, zda evoluce existuje, je pokládána za vyřešenou: ano proběhla. Debata je o tom, zda je možno ji vysvětlit pouhým přírodním výběrem nebo také jinými mechanismy.“* O vzniku člověka pak píše takto: *„Také naši předkové ... se objevili náhle na jednom místě (zřejmě v Africe). Odtud se rozšířili po celém světě. Jejich těla mohl Stvořitel připravovat po miliony let evolucí tzv. hominidů, ... To ... „hnětení člověka Božíma rukama z hlíny“ je krásné řemeslnické a umělecké vyjádření komplikovaného děje vzniku člověka, který probíhal milióny let ...“ 2*

1 Charles Darwin Dvě stě let od narození. Sborník textů, CEP č. 78/2009.

2 Pavel Javornický: *Když se víra s vědou nehádá*, str. 68

Skrze takové chápání vzniku člověka se však dostáváme do značných problémů s některými základními biblickými pravdami týkajícími se zejména stvoření člověka, jeho pádu do hříchu s následkem smrti a také spasení skrze zástupnou oběť Pána Ježíše Krista. Evoluční teorie totiž počítá se smrtí jako s něčím naprosto přirozeným, co vždy působilo v populacích živých organismů jako důležitý faktor přírodního výběru. Bible však učí, že člověk byl stvořen jako morálně bezúhonný a teprve v důsledku jeho pádu do hříchu přišla smrt. A tedy v souladu s biblickým učením hřích není produktem evoluce a smrt není předpokladem resp. prostředkem, skrze který vznikl a vyvíjel se život na zemi. Evoluce a smrt nejsou Boží stvořitelskou metodou. Smrt je naopak mzdou hříchu, tedy odplatou za hřích (Ř 3,23). Jestliže ale dnešní svět povstal evolucí a všichni tvorové včetně lidí umírali i před tím, než Adam poprvé zhřešil, nemůže být smrt důsledkem hříchu. A jestliže smrt není „mzdou hříchu“, jaký by potom měla smysl smrt Kristova? Kromě toho takový přístup zpochybňuje existenci Adama jako historické osoby. Narážíme zde na zásadní otázky spojené s naším spasením a v okamžiku, kdy se vydáme cestou evolučního myšlení, přijímáme nejen zcela jiný obraz člověka, ale také jiný pohled na spasení člověka.

Sám jsem byl kdysi evoluční teorií hodně ovlivněn. Vzpomínám si, že jako student medicíny jsem napsal seminární práci, která se týkala evoluce virů a která byla tehdy vyhodnocena jako jedna z nejlepších v ročníku. Pak jsem si ale začal uvědomovat, že nějaká syntéza mezi vírou ve stvoření a evoluční teorií není možná, protože obě jsou ve svých principech zcela protichůdné. Potřeboval jsem si to nějak v hlavě utřídit a tak jsem se začal zajímat o důkazy, o které se evoluční teorie opírá. Postupně jsem byl více a více překvapen skutečností, že této dnes široce přijímané hypotéze chybí solidní důkazy. Místo toho je mnoho vědeckých faktů, které nasvědčují opaku, totiž vzniku života zásahem inteligentní bytosti, tedy stvořením.

Evoluční hypotéze chybí důkazy

a) Problémy ve fosilních nálezech (zkamenělinách)

Fosilní nálezy (zkameněliny) neposkytují důkazy pro evoluci, ale proti ní. Podle evoluční teorie by zkameněliny měly obsahovat jemně odstupňované vývojové řetězce pro většinu živočišných druhů – tzv. přechodné články. Paleontologové však nalézají druhy živočichů, kterým chybí předchůdci a také následné vývojové formy. Obrazně řečeno ve stromu života jsou přítomny pouze vrcholky stromu (tj. současně přítomné živočišné druhy) ale zcela chybí větve stromu (tj. přechodné články mezi jednotlivými druhy). Nedostatek vývojových mezičlánků „zůstává obchodním tajemstvím paleontologie“, jak kdysi už poměrně dávno napsal

Stephen Gould, sám evoluční biolog.

Místo toho fosilní nálezy ukazují, že většina živočišných druhů, které dnes známe nebo které již vymřely, se objevila náhle v geologickém období zvaném kambrium (podle tzv. radiometrických metod před cca 540–480 miliony let). Tuto explozi ve vzniku druhů v relativně krátkém časovém období nelze uspokojivě vysvětlit pomocí evoluční teorie, která předpokládá, že počet jednotlivých živočišných kmenů bude s časem plynule stoupat. Kambrická exploze tak představuje vážnou výzvu pro Darwinovu evoluci.

b) Existuje odpadní DNA?

Diskuze je proto přesouvána do oblasti poznatků o lidském genomu (genetickém materiálu, zejména DNA), kde se zastánci evoluční teorie snaží najít důkazy pro proběhlou evoluci. Zcela tady pomíjíme otázku vzniku genetické informace, kódování pomocí čtyř chemických písmen, překladač této informace do struktury bílkovin. Všechno to představuje samo o sobě obrovskou výzvu pro evoluční teorii, která tvrdí, že genetický kód vznikl obrovskou souhrou náhod. Tyto poznatky o podstatě života jako o informačním systému vedly některé význačné ateisty k opuštění ateizmu. Například zesnulý Antony Flew, autor knihy *Bůh neexistuje*, se k této otázce vyjádřil následovně: *„Tyto výzkumy [DNA] objevily tak neuvěřitelnou složitost struktur nezbytných pro vytvoření života, že to dle mého názoru dokazuje, že spojení těchto nesmírně diferencovaných prvků takovým způsobem, aby vzájemně spolupracovaly, se muselo uskutečnit za účasti inteligence...“*

Po přečtení lidského genomu (veškeré DNA u člověka) v roce 2003 se ukázalo, že pouze několik málo procent z něj obsahuje geny kódující nějaké bílkoviny, zbytek, tzv. nekódující DNA, byla evolucionisty prohlášována za odpad, harampádí, veteš. Evolucionisté mluvili o pseudogenech, „fosilních genech“, „molekulárních mrtvolách“ či dokonce o „hřbitově mrtvých genů“, které údajně mají dokazovat evoluci. Nyní se však krok po kroku zjišťuje, že mnoho z té tzv. odpadní DNA má nezastupitelný význam například v časných vývojových stádiích lidského zárodku, při diferenciaci jednotlivých tkání, při regulaci funkce a exprese genů apod. Není zde odpad, ale naopak pečlivě chráněná a zakonzervovaná informace, která má velký význam pro fungování genomu jako celku. Navíc se zjistilo, že nejméně 40 genů se vzájemně překrývá ve svých kódujících regionech. Jedná se tedy o určitý druh kryptogramu (tajného kódu), kdy v jednom kódu je ukryt (zapouzdřen) kód jiný. Vysvětlit něco takového evolučním procesy není možné. Tyto nové objevy jsou velmi pěkně popsány v knížce mého oblíbeného autora Jonathana Wellse, zastávce inteligentního plánu.

c) Poštovní směrovací čísla a adresy v buňce

Kromě toho některé objevy z posledních let ukazují, že v buňkách existují systémy, které dopravují přepsanou genetickou informaci na přesně určená místa (adresu), kde je potom využita. Na místo určení je převážena molekulárním motorem po buněčných dálnicích (tzv. mikrotubulech). V buněčném jádře se k produktu (tzv. m RNA) připojí štítek s adresou, tzv. PSC, podle které je pak produkt dopraven na přesně určenou adresu. Vymyslet PSC a k tomu přiřadit adresu, a to na molekulární úrovni, jistě vyžaduje nesmírnou inteligenci. Je to jeden z důkazů, že plán (design), který v živých organizmech vidíme, není jenom zdánlivý (jak to tvrdí evolucionisté), nýbrž reálný.

d) Optická vlákna v lidské sítnici

Zastánci evoluce poukazovali na údajně nedokonalý design lidského oka, jelikož sítnice v lidském oku je prý uspořádána obráceně. Světločivé buňky jsou umístěny v nejhlubší vrstvě a tudíž, pokud se k nim má dostat světlo, musí proniknout skrze nervová vlákna, nervové buňky a ještě jiné elementy, např. tzv. Müllerovy buňky. Tvrdí se, že kdyby oko bylo vytvořeno dokonale, pak by světločivé elementy měly být na povrchu sítnice. Nedávno se ovšem ukázalo, že světlo v sítnici se šíří pomocí mikroskopických optických vláken, které jsou tvořeny právě výběžky Müllerových buněk. Tato technologie přivádí světlo až ke světločivým elementům a výrazně tak zvyšuje zrakovou ostrost. Za vynález optických vláken byla v roce 2009 udělena Nobelova cena. Škoda, že zastánci evoluce nechtějí uznat, že koncepce lidské sítnice s optickými vlákny vyžadovala daleko vyšší inteligenci, než prokázaly lidmi odměněné vědecké kapacity.

Po rozluštění principu genetického kódu Watsonem a Crickem v roce 1953 Francis Crick slavnostně prohlásil v jedné britské hospodě: Rozluštili jsme tajemství života. Dnes po více než 60 letech od této události a po přečtení genetické informace člověka se ukazuje, že tajemství života ještě vůbec nebylo rozlušteno a vědci stále jsou ještě na začátku. Čím dále je více jasné, že další informace (možná více než polovina z ní) je ukryta jinde, především v trojrozměrném uspořádání buněk (zejména první vaječné buňky, ze které se organizmus vyvíjí). Také lidský genom je trojrozměrně uspořádán tak, že se jednotlivé části vzájemně regulují a ovlivňují. Složitost celého systému je natolik dech beroucí, že zastánci evoluční teorie mají stále větší problém při jeho vysvětlování. Jejich vyprávění o vzniku života pouhou náhodou a přírodním výběrem začíná dostávat stále více a více charakter pohádky pro dospělé. Kdo chce, ať jí věří.

Jako muž a žena

Krátce chceme ještě věnovat pozornost stvoření člověka jako muže a ženy. První člověk byl stvořen – k Božímu obrazu a to v podobě dvou

pohlaví – muže a ženy. Stvoření člověka v podobě pohlavní bytosti je původní dobrý Boží záměr. Pohlavní rozdíly nejsou následkem pádu a nepředstavují tragédii, kterou by bylo nutno překonávat, jak tvrdí někteří. Pád přišel po stvoření člověka jako muže a ženy, nikoliv před ním. Navíc Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou nezpůsobují jejich nerovnost v důstojnosti či hodnotě, ale naopak vyjadřují prvotní stvořitelství záměr a jsou člověku k prospěchu. Jejich důstojnost a rovnost naopak vychází z Božího stvořitelství aktu.

Žijeme v době, kdy lidská totožnost jako muže a ženy již není vnímána jako součást Božího plánu. Místo toho je pohlaví a funkce s ním spojené stále více chápáno jako vyjádření vlastní volby jednotlivce. Vznikají tak různé experimenty, jejichž cílem je nahradit původní plán Božího stvoření. V důsledku toho však celá západní civilizace, kde jsou tyto trendy nejzřetelnější, stojí před rozpadem a vymřením.

Součástí Božího stvořitelství záměru je také manželství, které bylo ustanoveno jako smluvní a doživotní svazek mezi jedním mužem a jednou ženou, tedy manželem a manželkou s cílem zplození potomstva. Boží stvořitelství záměr nedává nikde prostor pro chápání manželství jako vztahu homosexuálního, polygamního nebo polyamorního (tedy více milenců najednou). A pohlavní styk a věrnost v manželství představuje prvotní Boží vůli. Jakýkoliv pohlavní vztah či styk mimo manželství je naopak považován na pohlavní nemravnost (a nikoliv evoluční výhodu v předání více genů potomstvu).

Pád člověka však narušil Boží stvořitelství záměr i v této oblasti. Hříšnost člověka zasáhla i oblast manželství, pohlavního vztahu, pohlavní orientace a identity. Hřích zdeformoval pohlavní touhy tím, že je odvádí od manželské smlouvy směrem k pohlavní nemravnosti. Tato deformace zahrnuje jak heterosexuální, tak homosexuální nemravnost. Následkem toho je především rozpad instituce manželství ve společnosti, která se projevuje vysokou mírou rozvodovosti, životem na hromádce, a také nevěrností manželů. Od některých církevních představitelů slyšíme, že pohlavní přitažlivost k stejnému pohlaví má být údajně součástí přirozeného dobra, obsaženého v původním stvoření. Ať je již etiologie homosexuality, přesněji homosexuální orientace, jakákoliv (a víme, že je multifaktoriální, že neexistuje jeden tzv. „velký“ gen, který by ji pevně a určoval), není homosexuální soužití součástí původního stvořitelství záměru (stejně jako jí není ani nevěra heterosexuální). Schvalování homosexuálního soužití je hříchem a představuje zásadní odchylku od věrného křesťanství a jeho svědectví. Stejně tak ani transsexuální sebepojetí není v souladu s původním Božím záměrem ve stvoření a spasení.

Psychologická podmíněnost

Poslední věc, kterou bych chtěl krátce zmínit je otázka psychologické podmíněnosti. Není zde prostor, abych pojednal o vztahu k psychologii obecně. Nestojím na pozici odmítání psychologie, ale mám problém s některými psychoterapeutickými přístupy, které vycházejí z nebiblického pojetí člověka. V následujících větách se chci krátce věnovat tzv. psychickým zraněním.

Je jisté, že naše okolí, zejména v dětství, hraje podstatnou roli na utváření osobnosti. Lidská osobnost, myšlení, chování a jednání je do značné míry ovlivněna tím, co člověk prožíval v minulosti, především v útlém dětství. Problémem je absolutizace takového přístupu, kdy zraněný člověk je chápán jako **oběť** svého okolí, svých rodičů a nesprávných vztahů. Podle tohoto názoru citová zranění z dětství jsou příčinou nejen psychických, ale i duchovních problémů v pozdějším věku. Tvrdí se, že vlivem zranění, zejména ze strany otce, má člověk problém přijmout Boha jako milujícího Otce a Krista jako Spasitele. V tomto přístupu je příčina všech potíží hledána vně zraněného člověka. Podle toho se řídí i léčba vnitřních zranění. Postižený člověk je veden k tomu, aby zkoumal své zážitky z útlého dětství a hledal situace, kdy citově strádal, nebyl dostatečně milován nebo mu bylo ubližováno. Aby mohlo dojít k uzdravení, musí být všechny tyto negativní zážitky z dětství odreagovány v průběhu psychoterapeutické léčby.

Uvedu jeden příklad z knížky Jima Owena Christian *Psychology's War on God's Word* (Válka křesťanské psychologie s Božím slovem), který je velmi ilustrativní: Ženatý pastor, který pracoval s mládeží, se zapletl do intimního vztahu s nezletilou dívkou, která patřila do jeho skupiny. Když celá aféra vyšla najevo, pastor veřejně činil pokání z tohoto činu, prosil shromáždění o odpuštění a složil svou funkci. Jelikož se však jednalo o trestný čin, byl vzat do vazby, obžalován a obviněn. V rámci trestního řízení se podrobil psychologickému vyšetření a délka trestu měla být alespoň do určité míry závislá na psychologickém posudku. Jeho osud byl tedy závislý na psychologích.

On a jeho žena si vyhledali ty nejlepší křesťanské psychology, kteří byli dostupní. Společně se účastnili sezení a očekávali, že poradenství bude vedeno způsobem, který vychází z Božího slova. Avšak brzy zjistili, že tomu tak není. I když každé sezení začínalo modlitbou, středem poradenství bylo odhalení a zpracování pastorova dětství. Terapie byla vedena tak, aby pastor „objevil“, že jeho otec pro něj vůbec nebyl tím báječným člověkem, za kterého jej předtím pokládal. Psychoterapie, kterou absolvoval, vedla ve svých důsledcích k hluboké trhlině ve vztazích s jeho matkou, která v té době ještě žila.

Takový přístup však vychází z deformovaného pojetí člověka. Bible nám říká, že žijeme ve zkaženém světě, kde je často nevyhnutelné, že se člověk stává obětí hříchu jiných lidí. Avšak tato skutečnost z něj nečiní nevinnou oběť, která může svést vinu za všechny problémy a nesprávné jednání na traumata z časného dětství. To, že jsme se stali obětí jiných lidí, z nás nesnímá naší vlastní vinu před Bohem. Mohlo být s námi špatně zacházeno, ale to nás nezbujuje odpovědnosti za naše činy před Bohem.

Odcizení Bohu, které jsme zdědili po prvních rodičích, v nás vytvořilo duchovní vakuum, které se každý člověk snaží zaplnit. Ve snaze kompenzovat toto odcizení se člověk dožaduje splnění různých potřeb od svých nejbližších – v dětství od svých rodičů, později od svého životního partnera. Často se však jedná o požadavky nespílitelné, protože mají spíše povahu duchovní než psychologickou. A tak není překvapující, že lidé dorůstají s tím, že mnohé jejich potřeby nebyly uspokojeny. Není však možné obviňovat ze všeho své rodiče a okolí, protože skutečná příčina našich problémů a zranění leží mnohem hlouběji než v událostech pocházejících z našeho dětství.

Psychologický přístup hledá příčinu vnitřních zranění a jejich důsledků mimo člověka, zatímco Boží slovo hovoří o základním problému, který je uvnitř každého z nás. Psychologie učí, že jsme obětí naší minulosti, a že naše problémy pochází od lidí a prostředí, které nás negativně ovlivnilo. Ale Slovo Boží říká, že *nejlstickivější jest srdce nade všecko, a nejprevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? (Jr 17,9)* Psychoterapie nabízí léčbu v podobě odreagování traumatických vzpomínek z dětství, zatímco Boží slovo vede člověka k pokání a obnovení narušeného vztahu s Bohem skrze zástupnou oběť jeho Syna Ježíše Krista.

Lidé – a žel i mnoho křesťanů – dnes více věří psychologické determinaci vývoje člověka než Božímu slovu, které hovoří o hříchu a jeho následcích. Být obětí svého okolí a být zraněn psychickými traumaty z dětství je dnes módní a zní soucitně; být hříšníkem, který má činit pokání a obrátit se k Bohu, působí příliš hanlivě a zavání středověkem. Není proto divu, že psychotherapeutický přístup je dnes – a to i v křesťanských kruzích – stále více populární.

Psychologický přístup se v oblasti uzdravování zranění dostává do konfliktu s Božím slovem. Ke Kristu totiž nepřicházíme jako oběti, ale jako hříšníci. Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky (1.Tm 1,15). Navíc víra ve svrchovaného Boha vylučuje pohled na člověka jako na oběť. Bůh si může použít i naše traumata a zranění k tomu, aby si nás přitáhl k sobě. Vše, co Bůh dopouští v našich životech, slouží nakonec k našemu spasení a k Boží slávě.

Závěr

Uvedl jsem některé příklady deformace biblického pojetí člověka a snažil jsem se ukázat, kam tyto trendy vedou. V tomto životě jako křesťané mám zápasit o stejně vzácnou víru, jakou měli apoštolové (1Pt 1,1). V tomto zápasu musíme usilovat o správné biblické pojetí Boha, ale také i člověka. A k tomu bych Vás chtěl tímto svým příspěvkem povzbudit.

Štěpán Rucki

Převzato z časopisu IDEA (časopis Křesťanského společenství z. s.), 72/říjen 2018

DUCHOVNÍ SOUSTŘEDĚNÍ

Pro někoho již tradiční výjezd, pro jiné první zkušenost. Týden v obecnství křesťanů z nejrůznějších míst Česka i Slovenska, v krásné oblasti Jeseníků.

Program nabitý od rána do večera, přesto je i dostatek času na odpočinek v přírodě, aktivní turistiku, výlety a sdílení s přáteli.

Většina přijíždí opakovaně, člověk zde načerpá ze vzájemného sdílení na skupinkách, při společných modlitbách, ranní chvále s kytarou i večerních shromážděních, Bůh se dotýká mnohých srdcí, slyšíme svědectví o uzdravení, mladí lidé se rozhodují následovat Ježíše a nechat se pokřtít. Každý zde může být požehnán i sám být požehnaním pro druhé.

Já osobně jsem se duchovního soustředění zúčastnila již popáté, loni i letos se mnou jeli i kluci. Program pro děti je tu opravdu dobře připraven, děti jsou rozděleny podle věku do týmů, zpívají, soutěží, vyrábějí, poslouchají příběhy, skrze které se seznamují s biblickým poselstvím... odpoledne mají možnost se společně modlit v dětské skupince. My jsme většinou hned po obědě vyráželi na horské túry, kochat se krásou Jeseníků. Občerstvení jsme tak byli za celý týden nejen na duchu, ale také na duši i těle 😊.

Michaela Ledvoňová

BRYN & DOROTHY FRANKLIN

sobota 7.9.
PROROCKÝ SEMINÁŘ

neděle 8.9.
BOHOSLUŽBA

AC Havířov

Konference pro ženy a dívky

Konferenční centrum Immanuel
datum konání: 4.10.- 6.10. 2019

Kreativní večer s Rachael Rector

Semináře s Lídou Hojkovou a Lídou Pohankovou

Prorocké chvály v podání skupiny AWAKEN WORSHIP

Nedělní bohoslužba a další...

www.evanet.estranky.cz

**Sborové
noviny**

číslo 9, ročník 26

SbN vycházejí jako měsíčník pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma. Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru nebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor.

Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SbN: **25. 9. 2019**

Apoštolská církev, Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6, č. tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz, web: www.ackarvina.cz, č. účtu 2200929323/2019